

Natūralios medžiagos stiprina kiekvieno žmogaus organizmą

Homeopatijos centro direktorė, gydytoja Kotryna Varevičiene.

Nuolatinio skubėjimo ir modernių technologijų laikais vis daugiau žmonių sustoja ir susimąsto, ar tikrai jų organizmui reikia tiek daug nenatūralių maisto medžiagų, vaistų, kitų produktų. Dėl šios priežasties vis didesnę paklausą turi natūralūs preparatai.

Būtent todėl populiarėja tokie gydymo būdai kaip homeopatija (gr. Homiois - panašūs, pathos - skausmas, liga), gydymas specialiu būdu paruošiamais preparatais - medžiagos, kurios sveikam žmogui sukelia panašius simptomus į gydomą ligą, atskiedžiamos taip, kad jų pagamintame preparate praktiškai arba visiškai nelieka. Gydymo principas grindžiamas senoviniu similia similibus curantur (lot. „panašus gydo panašų“) principu.

Apie Vilniuje veikiančio Homeopatijos centro veiklos kryptį, dabartį ir ateities perspektyvas kalbamės su šio centro direktore, gydytoja Kotryna Varevičiene.

- Kokia veikla užsiima Homeopatijos centras?

Homeopatijos centro veiklos kryptį glaudžiai galima būtų pavadinti natūraliais arba necheminiais poveikio metodais. Tai homeopatija, fitoterapija, psichoterapija, mikčiojimo korekcija, taikant šiuolaikinę koreguojančią kompiuterinę programą. Tai švelnūs, tausojantys, stimuliuojantys

natūralius organizmo rezervus metodus, padedantys žmogaus organizmui kaip tobuliausiai savireguliacinei sistemai kiek galima švelnesniais, tausojančiais būdais įveikti krizes ir lėtinius negalavimus.

- Kodėl centro medikai renkami būtent natūralius metodus?

Gyvename naujų technologijų aplinkoje, kai žmogus daugelį savo funkcijų paveda dirbtinėms sistemoms, mechanizmams, cheminėms medžiagoms. Tokiu būdu žmogus labai išplečia savo galimybes, bet tuo pačiu darosi be galo priklausomas nuo savo „protežų“ ir pažeidžiamas.

Pavyzdžiui., smegenų protezas – kompiuteris. Pavesdami jam visus darbus, nebetobuliname savo atminties ir vaizduotės. Naudodamiesi transportu, nebejudame patys ir silpsta mūsų judėjimo aparatas. Naudodami daug cheminių medžiagų (taip pat ir vaistų), organizmo balanso (homeostazės) ir netgi vidinės harmonijos siekiame chemiškai ir daromės priklausomi nuo tų medžiagų. O kur dar pa-

šalinis poveikis, kuris yra visiškai nepašalinis, o tiesioginėms vaisto savybėms priklausantis ir dabar jau teisėtai pervadintas nepageidaujamu.

Gydymas stipriomis cheminėmis medžiagomis - išeitis, kai nėra kitos galimybės. Tačiau kai „sunkioji artilerija“ taikoma profilaktikos arba lengvesniais atvejais, reikėtų susimąstyti. Nenuostabu, kad dabar taip gausėja priklausomybių, ne išimtis ir cheminės priklausomybės. Kariakūriškai pateiksiu cheminės pagalbos ieškančios šeimos modelį: tėvas priklausomas nuo alkoholio, motina be saiko geria raminamuosius, o vaikas problemų sprendimo ieško padedant narkotikams...

Daugeliu atvejų tai kasdienybė. O natūrali pagalba organizmui išsaugo žmogaus pasitikėjimą savimi ir orumą. Todėl, renkantis gydymo metodus, kiekvienas turėtų pats nuspręsti, ar yra eilinis vartotojas, ar jį domina:

- individualus sveikatos problemų sprendimo būdas;
- individuali susirgimų profilaktika;
- organizmo vidinių rezervų panaudojimas ir stiprinimas;
- metodų saugumas (ar vaistas turi pašalinį poveikį);
- metodų universalumas (ar gydymas tinka visiems).

Tokie gydymo metodai taikomi Homeopatijos centre. Tai nėra vartotojiška medicina, mes orientuojamės į tuos, kurie save tausoja ir gerbia.

- Kaip veikia natūralūs metodai, taikomi Homeopatijos centre?

Homeopatijos pradininko Samuėlio Hahnemano veikale „Organonas“ parašyta, kad stipri sveikata tai energetinė mūsų kūno pusiausvyra, sąlygojanti teisingą mūsų organų veiklą. Gyvybinė energija daro mūsų kūną veiklų ir leidžia pasiekti aukščiausių mūsų egzistencijos tikslų. Liga – energetinio balanso sutrikimo pasekmė. Homeopatijos atveju parinktos medžiagos energija veikia organizmo energiją.

Apie tą pačią energiją, blokuojamą žmogaus vidinių konfliktų, kalba ir garsusis psichoanalizės metodo kūrėjas Zigmundas Froidas. Neišspręsti vidiniai konfliktai taip pat sukelia ligas. Šie du vokiečių kalba rašę gydytojai panašūs savo giliu žmogaus vidinių energijos procesų, sveikatos ir patologijos supratimu. Pavyzdžiui, psichoterapijos seansuose įsitikiname žodžio poveikiu psichiniams ir fiziniams procesams. Biblijoje sakoma: „Iš pradžių buvo žodis...“. Šie biblijos žodžiai paaiškina ir mūsų vidinių psichikos konfliktų somatizacijos (fizinių kūno simptomų atsiradimo) galimybę. Kaip rašo šių dienų garsus prancūzų gydytojas homeopatas Didier Grandgeorge: „Jei jūs negalite ištarti žodžio, tai kentėsite nuo negalavimų“.

Homeopatija, pagal D. Grandgeorge, tai tiltas tarp dviejų paralelinių pasaulių: psichoanalizės ir alopatinės (įprastinės) medicinos. Taip yra todėl, kad skiriant homeopatinį gydymą kreipiamas dėmesys ir į kūno simptomus, ir į paciento mintis, emocijas, vidinius išgyvenimus. Tai yra holistinės (žmogų laikančios vieninga sistema) medicinos principas.

- Kuo nuo homeopatijos skiriasi kitas gydymo metodus, taikomas Jūsų centre, - fitoterapija?

Fitoterapija būtų artimesnė medikamentiniam gydymui. Tačiau kitaip nei medikamentai, įvairios augalų veikliosios medžiagos yra natūralios ir ypatingai suderintos pačios gamtos. Kai kalbama apie atskiro to paties pavadinimo fitoterapinio ir homeopatinio preparato poveikio panašumą, nesistebėkime, juk augalas ne tik cheminių medžiagų rinkinys, bet taip pat ir energetinė sistema, su kai kurių išstiprusių medžiagų ypatingai mažais kiekiais, bet tai kita, biofizikos ir biochemijos tyrimų reikalaujanti tema. ☞

Gydytojas Anton Popov, garsios Kijevo homeopatų dinastijos atstovas, Homeopatijos centro steigėjas

Homeopatijos vieta šiuolaikinėje medicinoje

Alopatija ir homeopatija

Šiuolaikinė medicina vis dar turi begales neišspręstų problemų. Didžiausia bėda - imuninės būklės sąlygoti lėtiniai susirgimai. Dėl imuniteto susilpnėjimo kyla lėtiniai uždegiminiai, infekciniai ir onkologiniai procesai, o dėl jo atskirų grandžių sustiprėjimo – alerginės būklės ir autoimuniniai susirgimai. Tuo pat metu antibakteriniai vaistai vis mažiau efektyvūs prieš dabartinius infekcijų sukėlėjus, o kitus cheminius farmacinus produktus ir hormonus tenka vartoti visą gyvenimą. Abiem atvejais pasireiškia pašalinis vaistų poveikis, krenta paciento gyvenimo kokybė.

Kai jaunų pacientų negilūs (funkciniai) sutrikimai gydomi stipriais medikamentais, tokio gydymo pasekmės gali būti rimtesnės už pačią ligą.

Vyresnio amžiaus žmonių, turinčių daug ligų, gydymą riboja padidėjęs organizmo jautrumas vaistams. Tokie pat jautrūs vaistams ir vaikai, ypač ankstyvame amžiuje.

Pašalinis vaistų poveikis, medikamentinės alergijos dažnėjimas, infekcijos, sukėlėjų atsparumo antibakteriniams ir priešvirusiniams vaistams didėjimas gerokai apriboja gydytojo galimybes.

Visa tai, kas paminėta, nesumažina alopatinio (įprastinio) gydymo galimybių ir reikšmės, ypač lėtinėms ligoms perėjus į vėlyvas stadijas ir ūmių ligų atvejais. Tačiau daugelio cheminių vaistų skyrimas ambulatorinėms sąlygomis turėtų būti sumažintas ir pacientams galėtų būti skiriamas nekenksmingas homeopatinis gydymas.

Ilgą laiką alopatija ir homeopatija gyvavo priešingose barikadų pusėse, nepriklausomai viena nuo kitos džiaugėsi pasiekimais ir stebėjosi trūkumais. Nors homeopatijoje individualus požiūris į pacientą išmokė gydytojus aukščiausio profesinio meistriškumo, tačiau homeopatija, kaip reguliuojanti terapija, nesugebėjo konkuruoti su masiniu (dažnai bereceptū) stiprių nuskausminamųjų, migdomųjų ir kitų preparatų vartojimu.

Paskutinių dešimtmečių patirtis įrodo, kad medicinoje nėra nė vienos absoliučiai tobulo krypties. Tobulėjant technologijoms, atsirandant vis naujiems vaistams, ligų pasaulyje nemažėja. Todėl reikėtų siekti, kad atskiros medicinos šakos viena kitą papildytų. Alopatija ir homeopatija gali tinkamai papildyti viena kitą, naudojant homeopatijos stipriąsias puses ten, kur tradicinė medicina netinka ir atvirkščiai. ☞